

Børne Blad

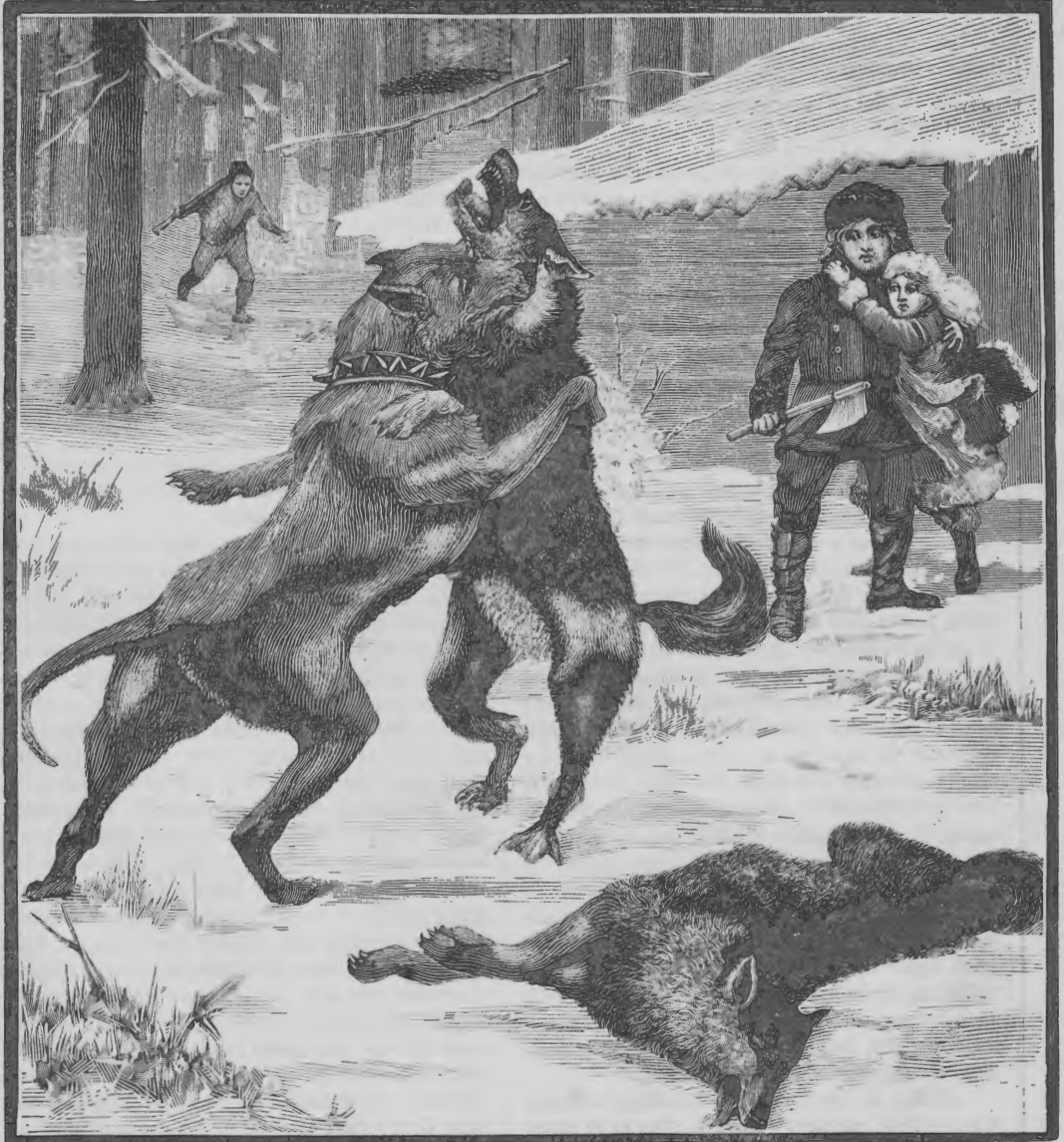
WALDOE

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 17.

26de april 1891.

17de aarg.

Røsfat og ulvene.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I passer til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspebitionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stebernes beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katekiseres.

63.

Hvilken talemaade brugte Jesus ofte, naar han vilde gjøre en lærdom ret indlysende og indtrængende for sine tilhørere? Svar: Han brugte en talemaade, som kaldes parabel eller lignelse. Hvilke ting sammenligner han i disse parabler? Han sammenligner aandelige og himmelske ting med jordiske og timelige ting. Hvem fremstiller frelseren for sine tilhørere i denne lignelse? Hvad arbeide forretter en sædemand? I hvormange slags jordbund faldt sæden, som denne sædemand saae? Nævn disse fire forskellige slags jordbund. Hvorledes gif det med sæden paa de forskellige steder, hvor den blev saet? Forstod disciplene denne lignelse, eller forstod de den ikke? Hvad maatte da frelseren gjøre, forat de kunde forstaa den? Hvad er sæden, som sædemanden saae? Forstaa alle det Guds ord, som de hører, eller er der nogen, som ikke forstaa det? Er det ordet, som er sthyld i, at mange ikke forstaa det, eller er det menneftene selv, som er sthyld deri? Hvis hjælp har disse mennefter ikke søgt til ret at fatte Guds ord? Og naar ordet ikke forstaaes, hvad sker saa? Hvad er det derfor nødvendigt at bede Gud om, forat ordet ikke skal tages fra os? Hvem er det, som tager ordet bort? Hvor faar Guds ord i dette tilfælde ikke blive hos menneftet? Hvad kalder frelseren den naturlige jordbund, som er et billede paa denne aandelige tilstand hos menneftet? Af hvem snappes den sæd op, som falder paa den haarde, alfare vei? Af hvem snappes det Guds ord bort, som de uopmerksomme, uforstandige og letfindige mennefter hører? Hvad ligner altsaa frelseren disse letfindige, verdensligsindede ordets hørere med? Og hvad kan ikke vokse og bære frugt paa den haarde, alfare vei? Og hvad kan heller ikke vokse og bære frugt hos et uopmerksomt, uforstandigt og letfindigt mennefte?

Hvilken er den åden slags naturlige jordbund, som frelseren nævner? Naar der kun er en meget

tynd skorpe med jord ovenpaa klippen, hvad kalder man da denne grund? Naar der er saamegen jord, at fornet dækkes deraf, er sæden, som kastes deri, straks tabt, eller kan den spire op og vokse? Hvilken sæd kommer først frem med sin spire, den, som er dybt nede i jorden, eller den, som netop dækkes af jorden? Men naar saa solen skinner varmt og tørre sætter ind, hvilken sæd lider da mest? Og hvorledes vil det i tørken og heden gaa den sæd, som ligger saa tæt oppe i jordskorpen? Hvilke mennefter ligner nu denne stengrund? Hvilke ting i vort liv sammenligner frelseren med hede og tørre? Hvem af herrens disciple havde paa denne maade hørt ordet, men fornegtede sin frelser, da trængsel og forfølgelse indfandt sig? Hvad er nu aarsag til, at ordets sæd i dette tilfælde ikke bærer bedre frugt? Hvor faldt sæden paa det tredje sted, som frelseren nævner? Hvorledes forklarer herren denne lignelse om tornene? Hvorledes gaar det sæden, naar ugræsset vokser højt og tykt omkring den? Hvilke ting nævner herren som det ugræs, der vokser op og kvæler Guds ords sæd i menneftets hjerte? Hvilken af herrens disciple vilde vorde rig og derfor forhærdede sig mod alle herrens formaninger, saa at han endelig forraade sin frelser? Hvilke andre ting nævner Jesus som hørende til disse torne (Lukas 8, 14)? Hvem forøbte sin arv i vellyst og ugudelighed, saa at han tilsidst maatte leve paa svinesøde? (Se stykke 69.)

Falder Guds ords sæd altid og paa alle steder i saa daarlig jord, som ovenfor bestrevet, eller falder noget deraf ogsaa i god jord?

Hvad gjør de mennefter, som frelseren kalder den gode jord, mere end blot at høre ordet? Og hvor bevarer de ordet? Om hvem fortælles der, at hun „bevarede disse (Guds) ord i sit hjerte“? (Stykke 53.) Naar Guds ord slittig høres og dernæst bevares i hjertet, hvad bringer saa denne sæd? Værer sæden selv i den gode jord altid og allesteds lige megen frugt, eller er den forskjellig? Hvad siger Jesus herom? Kan nogen af eder nævne nogle af de frugter, som Guds ords sæd bærer, hvor den falder i god jord (Se spørgsmaal 199 i forklaringen)? Naar disse frugter slet ikke findes hos et mennefte, hvad har det da ikke hørt ret og bevaret? Hvor alene kan ordet bevares hos menneftet? Hvad er da hjertet, hvori ordets sæd skal bevares? Svar: Ved hjertet forstaa jeg her menneftets vilje, sjælens inderste attraa, lyst og længsel. Efterat vi nu har hørt, hvorledes det gaar Guds ords sæd, naar den saaes ud iblandt menneftene, hvad maa vi da spørge os selv om? Naar der er saa saa, som bliver salige af dem, som hører ordet, hvorledes vil det gaa dem, som slet ikke vil høre det? Hvem hører vi, naar vi hører Guds ord? Hvad siger Jesus paa et andet sted om dem, som hør-

rer ordet og bevarer det (Luk. 11, 28)? I hvilket bud befaler Gud os at holde hans ord høit og i ære, gjerne baade høre og lære det? Hvem vil og kan hjælpe os til at høre Guds ord og bevare det, naar vi beder ham derom?

„Kosfat“ og ulvene.

(Med billede.)

ar, maa vi ikke faa lov til at beholde den?" spurgte Loris.

„Jo, lad os faa beholde den, snille far“, bad Vera.

De to smaa ansigter saa saa ibrig op til faderen, en mand med et soldatermæssigt udseende, der stod og betragtede en mager, udsultet hund, som en tjener holdt foran ham.

Loris og Vera var søn og datter af en russisk officer ved navn Alexiba, som boede paa landet, naar han ikke gjorde tjeneste. Loris var en vacker, uforsærdet gut paa tolv aar med et par livlige, brune øine. Vera var en sød liden pige paa syv aar, altid fuld af liv og moro. Hendes far var overordentlig glad i hende og pleiede at kalde hende sin „Solstraale“, og med sit krøllede, lyse haar og sine smilende røde kinder passede denne benævnelse godt paa hende.

„Hvor var det, du fandt dyret, Loris?“ spurgte faderen.

„Mellem buksene ved siden af veien. Den har et stort saar i hovedet. Peter tror, at en af de fanger, som blev førte forbi imorges maa have eiet den; thi han saa soldaterne kaste sten efter den, som om de vilde jage den bort.“

„De stygge, grusomme soldater, som slæber de stakkels folk med sig til Sibirien!“ udbrød Vera.

„Hys, Vera, mit barn!“ sagde faderen. „Soldaterne maa gjøre sin pligt, min kjære lille — Peter kan lade hunden være i stalden i nat“, tilføjede han snart efter, „saa

skal jeg siden tænke paa, om vi skal beholde den eller ikke.“

Børnene besluttede straks at kalde sin nye ven „Kosfat“ efter det regiment, hvori deres far havde ansættelse. De bragte den snart efter en bolle med mad, som hunden fortærede med stor graadighed, og vaskede det store, gabende saar paa dens pande, medens dyret taknemmelig slikkede deres hænder. Derpaa lod de den lægge sig paa et leie af straa, som de havde gjort istand til den, og hvor den syntes at finde sig meget vel.

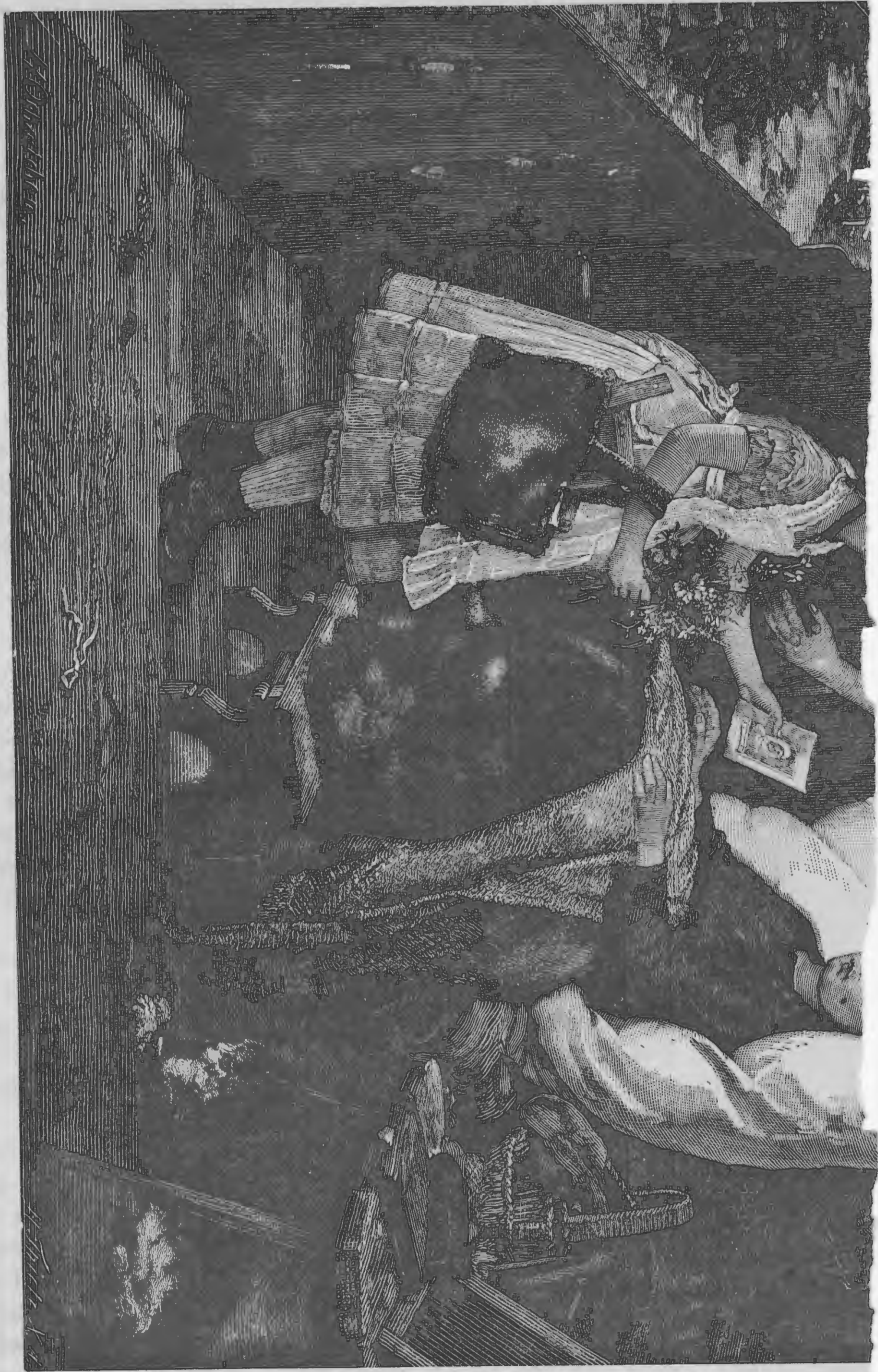
Efter nogle dages forløb kom „Kosfat“ atter til kræfter igjen, og da faderen netop maatte ud paa en reise, blev der ikke tale om andet end, at den skulde blive. Den betragtede Loris, som var den, der først havde fundet den, som sin herre, og naar den ikke var bunden, fulgte den gutten som en skygge.

Hver dag pleiede børnene at besøge en gammel bonde ved navn Ivan, som boede i skoven et stykke fra deres hjem. Ivan var overmaade glad i Loris og Vera. Han holdt netop paa at gjøre en kjælle til den lille gut, og de smaa fandt stor glæde ved at se, hvor langt han for hver gang var kommen paa den, og glædede sig til, at sneen skulde komme, saa de kunde komme til at benytte den.

„Nei, hvor pen den bliver!“ pleiede Loris at sige, idet han betragtede den, stolt ved tanken paa, at den skulde blive hans eiendom.

„Ja, jeg vil haabe det“, pleiede gamle Ivan at svare.

Da faderen kom tilbage fra sin militærtjeneste, var vinteren begyndt for alvor, og Kosfat var bleven en af de smukkeste hunde, som var at se paa lang afstand. Man lod gjøre til den et stort halsbaand med jernpigger paa, og den var altid med Alexiba, naar han var ude paa ulvejagt. Den var en sjelden kjæft hund og havde mere end en gang som seierherre gaaet ud af kampen

Reiseg hos en syg veninde.

med de vilde dyr. Kosfat havde et indædt had mod ulbene; den sølte sig aldrig mere tilfreds, end naar den kunde faa opsporet en af dem, og da gav den sig ikke, før den havde faaet strakt ulven til jorden.

Vinteren blev haardere end sedvanlig, og drevne af sult blev ulbene mere og mere driftige til at streife omkring landsbyerne ved nattetid for at søge føde. Naar derfor bønderne maatte ud, efter at det var blevet mørkt, tog de altid et vaaben — som regel en øks — med, for i nødsfald at kunne forsvare sig.

Samle Iwan havde ogsaa foræret Loris en liden øks, som han ofte saaes at bære i sit belte, naar han var udenfor huset. Hvor længtede ikke gutten efter at blive en mand, som kunde udrette noget i verden, og hans far maatte smile, naar han hørte ham tale derom.

Det havde været heftige snestorme flere dage, saa Loris og Vera mest havde maattet holde sig inde, og der var stor glæde, da de atter kunde komme ud.

„Kom lad os gaa til Iwan. Jeg maa faa ham til at slibe min øks“, sagde Loris.

„Men det er saa store snefanner“, svarede Vera.

„Na, naar vi gaar gennem skoven, er det ikke saa ilde“, mente Loris. „Kom og gaa med.“ Som sedvanlig gav Vera efter for sin mere bestemte bror, og de styndte sig ibei.

Da de naaede Iwans lille hus, blev de meget skuffede ved at finde døren stængt. De bankede af alle kræfter paa, men fik intet svar. Den gamle kunde altsaa ikke være hjemme.

„Og saa træ, som jeg er, høre Loris!“ sagde Vera.

„Saa kan vi sætte os en stund og hvile paa det store træ, som er blæst overende der henne“, svarede broderen; „men det er for koldt til, at vi kan sidde længe; er du for træ, skal jeg bære dig hjem paa ryggen.“

Medens de sad og hvilede, udbryder pludselig Vera: „Hvor er Kosfat?“

„Den staar vel bunden hjemme. Vi tog den jo ikke med!“

„Men hvad er det da for spor derborte i sneen; de ligner saa aldeles Kosfats.“

Loris saa i den retning, som hans søster pegede, og inden et øieblik var udtrykket i hans ansigt forvandlet fra den mest ubekymrede munterhed til alvorlig ængstelse. Han svarede imidlertid i en noksaa kjæt tone:

„Na, Kosfat maa vel have været her hos Iwan, tænker jeg. Men kom, Vera, lad os nu gaa hjemover.“

Keppe havde han sagt dette, før to magre ulveskikkelser saaes mellem træstammerne og stjaalent nærmede de sig det sted, hvor børnene stod. Gutten havde straks opdaget dem og forstod, at det maatte være ulbe.

At sige, at han ikke blev hange, vilde ikke være sandt; men han tabte ikke fatningen.

„Stynd dig, Vera!“ sagde han. „Stil dig med ryggen mod døren til Iwans hus — saa ja!“

Den stakkels lille pige streg af frygt, skjønt Loris forsikrede, at hun ikke behøvede at være ræd. Selv havde han med øksen i haanden stillet sig foran søsteren, færdig til at tage imod de uhyggelige dyr. Dette var frygtelige øieblikke for de to børn.

De to graa skikkelser nærmede sig mere og mere. Gang paa gang stansede de, men fortsatte snart efter sin gang henimod børnene.

Loris's hjerte bankede voldsomt, medens han stod der, og hans haand krampagtig omfluttede øksen. Vilde dyrene vove at styrte sig over dem? Vilde han isaafald være istand til at dræbe dem? Han vilde ialfald forsøge.

Men hys! Hvad var det for en lyd, han hørte? En heftig gjen borte i skoven! Nu igjen! — I næste øieblik kommer Kosfat styrrende ud af skoven og kaster sig over den

nærmeste af de to ulve. Snart ligger den der døende paa marken, og nu begynder den trofaste hund en voldsom kamp med den anden. Snart triller de rundt med hinanden paa marken, snart staar de igjen paa to. Hvem vil vinde?

Børnene staar aandeløse og ser paa. Vera klynger sig i dødelig angst til sin bror. Til sidst bliver dog hunden den seirende. I det samme som Peter sees komme henne i skoven med sit gebær i haanden, har Kosfak reist sig paa sine kraftige bagben, og med sine tænder faaet et kraftigt tag i ulvens strube; ulben falder baglængs til marken og hunden ovenpaa. Til sidst kan Kosfak slippe sit tag — dens fiende er død.

Hvor taknemmelige var ikke Alexiva og hans hustru, da de havde sine kjære børn hjemme hos sig! De havde ikke med engang lagt merke til, at børnene var gaaede væk; og det var først ved at opdage, hvorledes Kosfak gjædede og rev i sin lænke, at de kom til at tænke paa dem; hunden pleiede jo altid at være med dem. Da de havde sluppet den løs, havde den givet sig til at snuse henad sneen og derefter med et hyl styrtet henimod skoven, saa de forstod, at den havde fundet sine smaa venners spor. Af frygt for, at muligens noget kunde være tilstødt børnene, sendte de Peter, som var let paa foden, efter hunden. Resten af historien kjender I allerede, og I vil nok forstaa, at Alexiva, da han siden engang blev budt en stor sum penge for Kosfak, ikke paa nogen maade vilde sælge den. Dertil var den altfor meget værd, og dertil havde han faaet den altfor kjær.

Besøg hos en syg veninde.

(Med billede.)

Den lille pige, som sidder der i den høiryggede stol, opstøttet af puder, har længe været syg; hun har paa lang tid ikke

kunnet være paa skolen, ikke kunnet springe om med sine veninder i mark og eng.

Desto mere hjærkoment er det derfor for hende at faa besøg af en god veninde, som paa hjemmeien fra skolen kommer indom med et pent billede og en buket med markblomster, som hun har plukket underveis. Og saa gaar hun ikke med engang, men sætter sig hos den syge og fortæller baade det ene og det andet fra saavel skolen som fritimerne, saa den syge snart oplives, og hun glemmer sin svaghed og glæder sig paa barnevis.

Her er noget, som mangt et barn trænger at tænke over. Kanste ogsaa du har en kamerat, som maa sidde inde, medens du glad kan springe omkring. Kunde du ikke have anledning til at glæde den syge? Huff paa herrens alvorlige ord i det 25de kapitel hos Mathæus, hvor han paa den yderste dag siger til dem paa sin venstre side: „Jeg var syg, og I besøgte mig ikke.“ De svarer: „Naar saa vi dig syg?“ Han svarer: „Hvad I ikke har gjort for en af disse mindste, har I heller ikke gjort for mig.“

Dette ord, som først og fremst maa ligge en voksens paa hjerte, tænkes for lidet over; men som vi har seet: ogsaa et barn bør tænke over dem; de kan ogsaa ofte komme til at gjælde den unge.

Hvad er hellighed? En liden gut blev engang spurgt, om han kunde sige, hvad det var at være hellig. Han tænkte lidt over spørgsmaalet, saa svarede han: „Det er at være ren indvortes.“ Det var et godt svar. Jesus sagde om farisæernes hellighed, at den bestod i at rense det udbortes, men at deres indre, deres hjerter, var fuldt af al slags urenhed. En saadan hellighed er hykleri. Menneffene kan vi bedrage, men ikke Gud; han vil give os en saadan hellighed, som gjør os rene indvortes; han vil rense vore hjerter.

Hvad den lille tyske prins fandt paa.

Den næstældste af den tyske keisers sønner heder Wilhelm Eitel Frederik Kristian Karl. Det er mange navne, men i almindelighed kaldes han Frederik eller Frits. Han er født den 7de juli 1883 og er altsaa omtrent syv aar gammel.

Om han fortælles følgende lille historie, som skal have tilbraget sig for nogle maaneder siden:

Saa liden som han er, faar han tilbøds lov til at sidde inde og spise sammen med sin papa og mamma og sin ældste broder; men han har naturligtvis ikke endnu lært, hvorledes han i et og alt skal opføre sig. Saaledes falder det ham noget besværlig at haandtere kniv og gaffel med sine smaa hænder, og det hænder undertiden, at han finder paa at putte maden ind i munden med fingrene.

En dag jagde keiseren til ham, at nu vilde han ikke mere vide af saadant; han skulde være saa god at bruge kniv og gaffel; han var nu saa gammel, at han burde

vide, hvorledes han skulde opføre sig, naar han sad tilbøds.

Nei, lille Frits syntes, det gik for smaat, og snart gik det igjen paa den gamle vis. „Men Frits!“ sagde hans papa. „Naar du bruger fingrene at spise med, er du ikke bedre end en hundehvalp, og da er din rette plads under bordet. Hør nu vel efter, hvad jeg siger: Næste gang jeg ser dig bruge fingrene, skal du under bordet! Nu ved du, hvad du har ivente!“

Frits søgte nu en stund at spise paa stiftelig vis. Men glemte sig saa atter og — marsch — under bordet!

Der sad han altsaa medens de andre fortsatte maaltidet.

En stund efter vilde keiseren tige under bordet. Det var dog mærkeligt, hvor stille gutten var.

Og hvad faar han da se! Den lille prins havde klædt af sig! Der blev et skrig af overraskelse.

Men Frits forklarer: „De smaa hunde har jo ikke klæder paa sig, men bare stind.“

Oplæsning paa geogr. gaade i nr. 15.

A va.

Billedgaade.

F

÷ E K E I

D S

R V

S N

O

÷ D F

÷ E SH

